

Ószandec

Messziről látszik a kolostor tornya.
Valaha úgy jött ide
Kinga a Szent,
hogy Szemérmes férje ágyából
szűzen lépett
az általa rendelt zárda
komor kapuján át.
A kertben almafa termett,
nyáron a szorgos méhek
messzire szálltak,
nektárt hordtak a kasba.
Gyümölcs érett,
gyógyfüvek levele hajlott
a szandeci szélben,
munkás kezek kamrába rakták,
mit adott az Úr.
Tél jött őszre,
tavasszal újra zöldült a rét.
És szálltak az évek,
barázdát húzva
az egykoron gyermeki arcra. Í
alázattal kérte az Istent,
bevégezhesse, mit tennie kell:
kolostort, templomot építé
és parasztok munkáját segíté
királyi elme.
Ősz haját
klarissza-fátyol takarta,
mikor meghalt
az Úrnak nevével vértelen ajkán.
Jajdult a város.
Hófehér só-könnyek peregtek
mélyen a földben,
és döbbenten megállt
a vad Dunajec.

Ezüst koporsó őrzi
maroknyi hamvát az ősi házban,
melynek bronzkapuját
Magyar- és Lengyelhon
ősi címere védi.